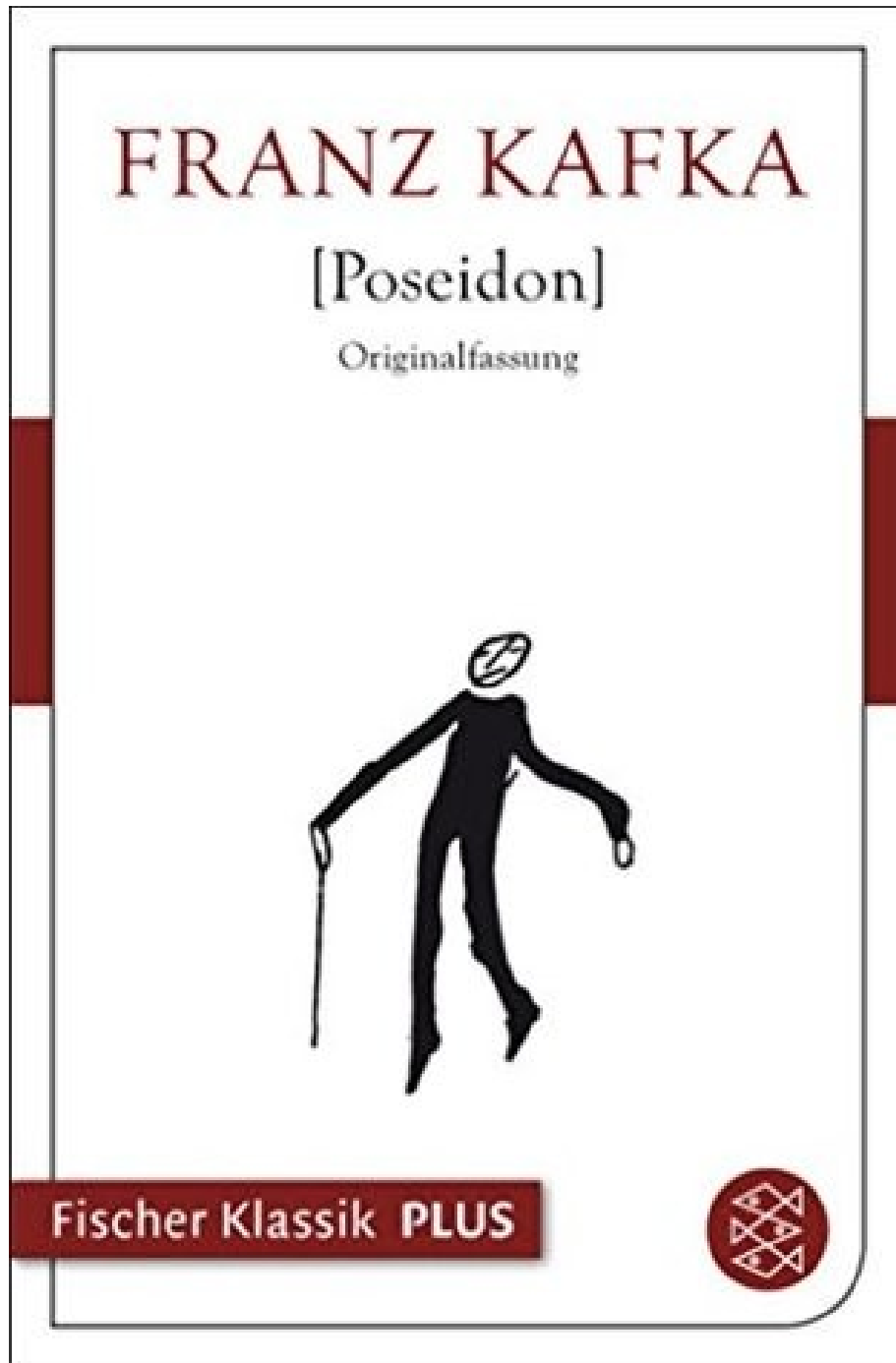

Φραντς Κάφκα

Ποσειδώνας

Ο Ποσειδώνας καθόταν στο γραφείο του κι έκανε υπολογισμούς. Η διαχείριση όλων των υδάτων ήταν ατέλειωτη δουλειά για εκείνον. Θα μπορούσε να 'χε βοηθούς, όσους μπορούσε να θελήσει – κι είχε αρκετούς – αλλά αφού είχε πάρει στα σοβαρά την εργασία του, στο τέλος θα εξέταζε τα στοιχεία και θα 'κανε τους λογαριασμούς μονάχος του, έτσι οι βοηθοί τού πρόσφεραν ελάχιστη βοήθεια. Δεν πρέπει να ειπωθεί πως του άρεσε η δουλειά του· την έκανε μόνο επειδή του είχε ανατεθεί· για την ακρίβεια, είχε κάνει πολλές αιτήσεις για μια – όπως το έθετε – πιο ευχάριστη απασχόληση, αλλά κάθε φορά που του προσφερόταν κάτι διαφορετικό εκείνος το απέρριπτε, γιατί τίποτα δεν του ταίριαζε όσο η παρούσα θέση του. Όπως και να 'χει, ήταν αρκετά δύσκολο να βρεθεί κάτι αλλιώτικο για εκείνον. Έτσι κι αλλιώς, ήταν αδύνατο να του εκχωρηθεί μια συγκεκριμένη θάλασσα· εκτός του γεγονότος ότι ακόμη και τότε οι αριθμοί δεν θα 'ταν λιγότεροι, απλά πιο ασήμαντοι, ο μεγάλος Ποσειδώνας δεν θα μπορούσε σε καμιά περίπτωση να είναι ένα απλό διοικητικό στέλεχος. Κι αν του δινόταν μια εργασία μακριά απ' το νερό, αυτός θ' αρρώσταινε και μόνο μ' αυτή την προοπτική, η θεϊκή αναπνοή του θα ταραζόταν και το αδιάντροπο στήθος του θα έτρεμε. Εξάλλου τα παράπονά του δεν λαμβάνονταν σοβαρά υπόψιν· όταν κάποιος σπουδαίος γίνεται ενοχλητικός, πρέπει να φανεί πως γίνεται μια προσπάθεια για να κατευναστεί, ακόμη κι αν αυτό φαντάζει αδύνατο. Στην πραγματικότητα, μια αλλαγή της ιδιότητας του Ποσειδώνα ήταν αδιανόητη – είχε εξαρχής οριστεί θεός των θαλασσών, κι έτσι έπρεπε να παραμείνει.

Αυτό που τον ενοχλούσε περισσότερο – κι ο λόγος της δυσαρέσκειάς του για την εργασία του – ήταν να μαθαίνει τι σκέφτονταν οι άλλοι για εκείνον: πως περιφερόταν συνεχώς πάνω στα κύματα με την τρίαινά του. Κι όλα αυτά την ώρα που αυτός βρισκόταν στα βάθη των ωκεανών του κόσμου, κάνοντας αδιάκοπα υπολογισμούς, με μια επίσκεψη που και που στον Δία σαν μοναδικό διάλειμμα της μονοτονίας του – ένα ταξίδι απ' το οποίο εξάλλου επέστρεφε συχνά οργισμένος. Έτσι δεν είχε δει σχεδόν ποτέ τη θάλασσα – μόνο φευγαλέα κατά τη διάρκεια των βιαστικών αναβάσεων του στον Όλυμπο, κι ούτε ποτέ είχε ταξιδέψει απ' τη μια της άκρη στην άλλη. Συνήθιζε να λέει πως περιμένει αυτό που θα 'ταν το τέλος του κόσμου· τότε θα του δινόταν, πιθανώς, μια στιγμή ηρεμίας που, λίγο πριν το τέλος κι αφού θα 'χε τελειώσει με τους λογαριασμούς του, θα μπορούσε να περιηγηθεί στη θάλασσα για λιγάκι.

Ο Ποσειδώνας βαρέθηκε τη θάλασσα κι άφησε την τρίαινά του να πέσει χάμω. Σιωπηλά κάθισε στη βραχώδη ακτή κι ένας γλάρος, σαστισμένος απ' την παρουσία του, έφερνε αβέβαιους κύκλους γύρω απ' το κεφάλι του.